

17. Kad tihintēji sūstas, bent vienas anti-
mā, kuris jstūgtis sindy in nelersty klysti,
arba norint paprēti sūy sūcis palyginimais
īssalūty vertybū nepaprasty reīfkyng, svar-
bung.

191. | 9

Klaudy īstaisymas

Skryglos klaidos

Schūngs

Taisylē

„Avele” - tai tas žmogus, kuris seka Jėzauš pamokymais ir gyvena dora. 1-pralista turinio jungtis, o vardine išreikšta daktavardėm.

Liedu tarsi vėl pripažįstamas tikru sūnumi, cipavū-skaitimas likti. 1-elipsė.

13. Abu sūnus myli vienodai, nes tėvai negali myli vieno iš sūny mažiau. Nors tėvas ir labiau apdovanojo jaunesnįjį, bet tik todėl, kad šis buvo paklydęs ir atsiado, o tai nereiškia, kad jis myli labiau.

Viljamas Šekspyras

„Hamletas”

Viljamas Šekspyras - vienas žymiausių vėlyvojo renesanso humanistų. Jis kirinai žavi ir domine skaitytojū ši sūy dieny, nes kirybos centre amānini

^{suplūbi} žmogaus gyvenimo prasmės problema. Ši ištrauka iš vieno

garsiųjų kirinū - „Hamletas”. Tai Hamletas ir jo motinos dialogo ištrauka. Hamletas žino netik apie motinos slubotas vedybas, bet ^{įsitikins} epie, kad būtent Klaudijus nušūdė jo tėvū. Jis nori pavelti motinū, kad jis suokty savo kaltę.

Šiū ištraukū būty galima suskirstyti į tris

oada?

Tai
jau
dešty
šauja
taupa
per kump

segmentus. Pirmais Hamletus kura išaustintg savo tēvo paveikls, otrajāme jī kļūna su dabartiniu karaliumi Klaudijumi. Trečajāme segmentē Hamletus prabūfa apū motinos poelgi, susijāndinys ^{ca}prākaistaijā jāt.

Pirmais segmentus prasideda wāsiminimū apū du broliys, kuriy paveikls ^{uz}izklyfa Hamleta sieloje. Tāra ~~istat~~ apibūdināmas tēvs karalis. Šķiekvienas jō bruošas lygināmas su īshiliausiy Antikos diēvy bruošis. Tai charakterizuoja patj Hamletu, paroda, kad jīs-īssi-kavings, mgstantis žmogus, taip pat humanistas, nes ^{būtent humanistas} jīs, vps nēsiy viduramāiy atsigrāē j antiky. Tēvo paveikls hiperbolizuotas, išaustintas tolicis epitais: kaip „gūētas“, „īdidiāiai valdingas“, „reāusias“, „tobulicusias“. ^{jis}Tā tarsi diēvy suburky tobulo žmogaus pavyzdis. Todēl akivaizdu, kad jīs Hamletui tivas buvo pavyzdis, idealas, stiprybės šaltinis. Visas apibūdinimas wāsus dāngus, ugrauja švāsios spalvos: „īs debery ant kamber-

rio sauleto“.

Antrasis segmentus, ~~prasideda~~ ^{yra} nūsiy, tamus. Klaudijus lygināmas su rūdēta varpa, kuri ^{ne}suidei savo žydintijj broj. Hamletus vertoja retoriniis klausimū, ^{ne}niekaip negalēdama suprasti, kaip motina ^{nepastebi} dviejy žmoniū akivaizdus skirtums. Pāwartota jdoni metafora: „nuo šio didingo kalno nusist in ~~it~~ ^{it} iškot sau maisto šioj klampynėj“. ~~Labai~~ ^{nuobūdo} brēziāmas smuliamas ^{ne}žemyn j klampy purva, visiskas nuopālis. Hamletus nepripažista jokiū švelnicūiy aplinkybiy, īšlygy. Jīs labai kategoriskas šiuo klausimū. Taip pat jīs tvirtina, kad tai net ne meilē, o šaltas sprendimas, vadovaujantis protu, ~~bet~~ ^z kartū jīs in šiauricai sumenkina tō protā, kuris pat pūima tolius sprendimus.

Trečijame segmente Hamletus pasiekia patēiy susijāudinime viršūny. Čia dar daugiau retoriniy susūkimū, klausimū, jausimū. Motina lygināma su pauisē liu, besankiu, kurcnebyliu, neregiu, bet net in šiu žmonis nebūty sublydy pān-

šiai. Tai visiškas pašeminimas. Hamletas klausia:
„Koksai sėtona, ahis užsišęs, taip jis suvedavo jo?“
Vadinasi, jis įvelgia motiną didžiulį blogį, sė-
tonišką pradą. Tai hiperbolizuotas požiūris.

Kita vertus, jis Hamletas nori atverti jai akis, kad
ji susigęsty, atgailauty, suprasty savo kaltę. Jis no-
ri parodyti motinos vidinį balsą. Galiausiai
Hamletas pareiškia visišką neivylingą drovumą,
skaistybę bei, praštaraudamas savo ankstesniams
žodžiams, pasako, kad protas pataikauja geidū-
liams. Metafora „beles net užsi liepsnoja“ dar
labiau sustiprina įspūdį. Tačiau Hamletas ne-
hida geidulius, tokiam bjauriam žmogui.

Ši ištrauka - desperatiškas Hamleto mėgi-
nimas priversti motiną atgailauti. Deja, nors ji
susijaudina, Hamletas jai atrodo pamisėlis, ir
jo pastangos įvykių eigos nepakeičia, galbūt tik
paskatina klaidingus parizyžius juo atsikraty-
ti. Kaip ten bebūtų, ištrauka labai gyva, jau-
dinanti, atskleidžianti Hamleto jausmus ir

padedanti geriau suprasti poėigį jo asmenybę,
didžiausias vertybes.

Kristijonas Donelaitis

2006-11-20

„Metai“

Kristijonas Donelaitis - žymiausias lietuvių XVIII a. antros
pusės rašytojas, lietuvių praeinės literatūros pradininkas,
savo kūryba ^{kurgyje} atskleidęs valstičio pasaulėjautę. Reiki-
mingiausias kūrinys, didaktinis pobūdžio poema „Me-
tai“, išsaugojo senovės lietuvių ahlinio laiko archeptiką,
todėl ir yra suskirstytą į keturias dalis pagal metų
laikus.

Ši ištrauka paimta iš antrosios ^{pusės} ~~dalies~~ „Vasaros
darbų“. Kaip iš pavadinimo jau suprantame, čia
kalbama daugiausiai apie darbę, jo prasmę, reiki-
mą. Ištraukoje pateikti Pūckaus pamokymai apie
darbę. Ji įtaigūs, stiprūs bei turintys gilų prasmę.
Ištraukę galima suskirstyti į tris segmen-